

- W odniesieniu do ryczałtowej korekty finansowej odnoszącej się do pomocy na przetwórstwo pomidorów za rok budżetowy 2008 Włochy powołują się na naruszenie art. 31 rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 209, s. 1) oraz na naruszenie art. 28 i 31 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1535/2003 z dnia 29 sierpnia 2003 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/96 w zakresie systemu pomocy dla przetworów owocowych i warzywnych (Dz.U. L 218, s. 14). W ramach tego zarzutu skarżąca kwestionuje zastosowanie korekt finansowych dokonanych w zaskarżonej decyzji w wysokości 5 % poniesionych wydatków, twierdząc, że korekty te zostały dokonane mimo dowodu braku odczuwalnej szkody finansowej.
 - Skarżąca kwestionuje ponadto wysokość tejże korekty, gdyż jej zdaniem została ona w tym konkretnym przypadku ustalona w sposób nieproporcjonalny i ewidentnie nielogiczny, jako że przewyższa ona znacznie potencjalną szkodę mogącą wyniknąć z zachowań zarzuczanych władzom włoskim.
2. Zarzut drugi dotyczący przeinaczenia okoliczności faktycznych i naruszenia istotnych wymogów proceduralnych (art. 253 WE) w postaci braku uzasadnienia.
- Zarzut ten dotyczy korekty finansowej zarządzanej z tego względu, że państwo włoskie miało zaniechać wskazania domniemanej nieprawidłowości w wysokości 1 460 976,88 EUR w tabeli przewidzianej w załączniku III do rozporządzenia Komisji (WE) nr 885/2006 z dnia 21 czerwca 2006 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 w zakresie akredytacji agencji płatniczych i innych jednostek, jak również rozliczenia rachunków EFGR i EFRROW. Rząd włoski twierdzi w tym względzie, że brak nieprawidłowości w odniesieniu do wypłaconej pomocy wykazano za pomocą dokumentów, w związku z czym nie trzeba było dokonywać jakiegokolwiek adnotacji w tabeli przewidzianej w załączniku III.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności.
- W tym względzie skarżąca twierdzi, że korekta finansowa z powodu nieprawidłowości polegającej na „brak [u] sprawozdawczości w załączniku III”, odnosząca się do całej pomocy, uzasadniona brakiem przesłania dokumentów, wydaje się znacznie wyższa od potencjalnej szkody mogącej wyniknąć z zachowań zarzuczanych władzom włoskim.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 6 ust. 3 TUE, zasady powagi rzeczy osądzonej, art. 32 ust. 8 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1290/2005 i zasady proporcjonalności.
- Zarzut ten dotyczy korekty finansowej w wysokości 2 362 005,73 EUR zastosowanej z tego względu, że państwo włoskie nie dostarczyło informacji o działaniach podjętych w celu odzyskania środków. Skarżąca twierdzi w tym względzie, że Komisja bezzasadnie przyjęła, iż może zignorować orzeczenie wydane w niniejszym przypadku, w którym to orzeczeniu potwierdzona została zgodność z prawem wypłaty korzyści. Ponadto rząd włoski udokumentował przesłanie wyroku sądu karnego, którym sąd ten uniewinnił beneficjenta pomocy. Okoliczności te świadczyły o tym, że nie było powodu do odzyskania pomocy oraz że w związku z tym wszystkie informacje zostały dostarczone. Co więcej, wspomniana korekta odnosząca się do całej pomocy wydaje się znacznie wyższa od potencjalnej szkody mogącej wyniknąć z zachowań zarzuczanych władzom włoskim.

Skarga wniesiona w dniu 21 września 2014 – Hamas przeciwko Radzie

(Sprawa T-702/14)

(2014/C 395/74)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Hamas (Damaszek, Syria) (przedstawiciel: adwokat L. Glock)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2014/483/WPZiB z dnia 22 lipca 2014 r. dotyczącej aktualizacji i zmiany wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu, i uchylenia decyzji 2014/72/WPZiB w zakresie, w jakim dotyczy ona organizacji Hamas (w tym Hamas-Izz-al-Din-al-Quassem);
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) z dnia 22 lipca 2014 r. dotyczące wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu oraz uchylenia rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 125/2014 w zakresie, w jakim dotyczy ona organizacji Hamas (w tym Hamas-Izz-al-Din-al-Quassem);
- obciążenie Rady kosztami postępowania w całości.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi osiem zarzutów, które co do zasady są identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-531/11, Hamas przeciwko Radzie ⁽¹⁾ lub do nich podobne

⁽¹⁾ Dz.U. 2012, C 126, s. 18.